

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2004 r. przez NORTRAIL Transport GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-496/04)

(2005/C 93/58)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga NORTRAIL Transport GmbH z siedzibą w Kilonii (Niemcy), reprezentowanej przez adwokata J. Krause przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 15/02 z dnia 1 października 2004 r. w sprawie wniosku firmy NORTRAIL Transport GmbH o zwrot należności celnych przywozowych na podstawie art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Począwszy od lipca 1995 r. strona skarżąca dokonywała stale przywozu rozmaitych produktów rybołówstwa z Norwegii. W ramach kontyngentu taryfowego otwartego na podstawie rozporządzenia nr 3061/95⁽¹⁾ strona skarżąca wystąpiła z wnioskiem o zwolnienie z cła dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu od dnia 1 września 1995 r. Właściwy urząd celny stwierdził, że wniosek strony skarżącej o zwolnienie z cła określonej ilości przywozów nie może zostać pozytywnie rozpatrzony i należy zastosować zwykle stosowaną stawkę celną. Na tej podstawie właściwy urząd celny wezwał stronę skarżącą do uiszczenia należności celnych przywozowych z tytułu przedmiotowych dopuszczeń do swobodnego obrotu. Strona skarżąca uiszczała część należności celnych przywozowych.

Strona skarżąca podnosi, że zaszły szczególne okoliczności w rozumieniu art. 239 rozporządzenia EWG nr 2913/92⁽²⁾, które przyznają stronie skarżącej prawo żądania zwrotu i umorzenia należności celnych przywozowych.

Strona skarżąca opiera to twierdzenie m.in. na tym, że wspólnotowy akt prawny został wydany z mocą wsteczną. Niemieckie urzędy celne zawiadomieniem niemieckiego Federalnego Ministerstwa Finansów (Bundesministerium der Finanzen) z dnia 31 sierpnia 1995 r. zostały poinformowane o otwarciu kontyngentów taryfowych z dniem 1 września 1995 r. W dniu 4 października 1995 r. niemieckie urzędy celne zostały jednakże poinformowane o tym, że kontyngenty te zostały

otwarte z mocą wsteczną od dnia 1 lipca 1995 r. W okresie po dniu 1 września 1995 r., w którym strona skarżąca wystąpiła o zwolnienie z cła dopuszczenia wspomnianych towarów do swobodnego obrotu, niektóre kontyngenty zostały już wyczerpane, co w związku z otwarciem ich z mocą wsteczną z dniem 1 lipca 1995 r. częściowo miało miejsce również przed dniem 1 września 1995 r.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że akt prawny został wydany w niedostatecznej i mylącej formie oraz że sprzeczność pomiędzy datą opublikowania wspólnotowego aktu prawnego oraz przewidzianą w nim datą otwarcia z mocą wsteczną kontyngentów taryfowych jest myląca. Stwarza to zdaniem strony skarżącej możliwość rozbieżnej interpretacji daty otwarcia [kontyngentu] przez krajowe organy celne, co stanowi jej zdaniem naruszenie zakazu dyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3061/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 992/95 otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na niektóre produkty rolne i rybołówstwa pochodzące z Norwegii.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. U. L 302, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2005 r. przez Wieland Werke AG, Buntmetall Amstetten Ges.m.b.H oraz Austria Buntmetall AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-11/05)

(2005/C 93/59)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 18 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Wieland Werke AG** z siedzibą w Ulm (Niemcy), **Buntmetall Amstetten Ges.m.b.H** z siedzibą w Amstetten (Austria) oraz **Austria Buntmetall AG** z siedzibą w Enzesfeld (Austria), reprezentowanych przez adwokatów R. Bechtold oraz U. Soltész, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 września 2004 r., zmienionej w dniu 20 października 2004 r. (sprawa COMP/E-1/38.069 – miedziane rury instalacyjne);

- ewentualnie, o obniżeniu grzywien nałożonych na mocy tej decyzji na skarżące;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na mocy zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na skarżące grzywnę, stwierdziwszy, że naruszyły one art. 81 ust. 1 WE poprzez udział w serii porozumień i uzgodnionych praktykach polegających na ustalaniu cen i podziale rynku w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Skarżące sprzeciwiają się takiej decyzji, twierdząc, że ponowne nałożenie grzywien w niniejszej sprawie jest sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*, jako że Komisja stwierdziła już dopuszczenie się przez skarżące podobnego naruszenia w sprawie rur przemysłowych (COMP/E-1/38.240) i ukarała je za to. Skarżące podnoszą, że Komisja określając wysokość grzywien powinna była przynajmniej wziąć pod uwagę grzywny już nałożone, oraz to, że niedopuszczalny jest podział jednorodnego postępowania w sprawie rur miedzianych na postępowanie w sprawie rur przemysłowych i postępowanie w sprawie rur instalacyjnych.

Ponadto skarżące twierdzą, iż grzywny są nadmiernie wysokie, a także, że przy ustalaniu ich wysokości naruszone zostały bezwzględnie wiążące zasady postępowania, takie jak obowiązek uzasadniania z art. 253 WE, zasada proporcjonalności i zasada równego traktowania. Twierdzenie to skarżące opierają między innymi na następujących okolicznościach:

- określając powagę naruszenia Komisja oparła swoje wnioski na błędnej i niewystarczającej ocenie rodzaju naruszenia, jego wpływu na rynek, a także geograficznego zasięgu porozumień,
- dokonując różnicowania odnośnych spółek, Komisja powinna była wziąć pod uwagę nie tylko ich udział w rynku, ale także rzeczywistą wielkość tych spółek,
- w swojej decyzji Komisja nie wskazała, jakimi zasadami kierowała się ustalając podstawową wysokość grzywien, a ponadto nie wskazała w sposób jednoznaczny w swoim przedstawieniu zarzutów, że w niniejszym przypadku chodzi o szczególnie poważne naruszenie reguł konkurencji,
- zwiększając grzywnę z uwagi na czas trwania porozumienia Komisja błędnie zastosowała wytyczne w sprawie metod ustalania grzywien⁽¹⁾, a ponadto błędnie stwierdziła, iż upłynął już okres przedawnienia dla wniesienia skargi odnośnie do wielu istotnych kwestii powstałych w związku ze sprawą,
- Określając grzywnę Komisja nie wzięła pod uwagę istotnych okoliczności łagodzących, takich jak trudna sytuacja rynku, niski stopień dochodowości sprzedaży w sektorze

rur miedzianych, a także okoliczności, iż porozumienia zostały rozwiązane niezwłocznie po zakończeniu dochodzenia w tej sprawie.

Ponadto Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, między innymi poprzez wprowadzenie zróżnicowania pomiędzy spółkami należącymi do porozumienia, polegającego na przyznaniu większego zmniejszenia wymiaru grzywny tylko niektórym spółkom w oparciu o Komunikat o Polityce Łagodności.

Wreszcie skarżące podnoszą, iż art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽²⁾ poprzez sposób, w jaki określa podstawową wysokość grzywny, przyznając Komisji praktycznie nieograniczone uznanie, jest sprzeczny z zasadą pewności co do prawa, a tym samym stanowi naruszenie nadrzędnych norm prawa wspólnotowego.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenie 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. C 9 z 14.1.1998, str. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2005 r. przez Sergio Rossi S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-31/05)

(2005/C 93/60)

(Język, w którym wniesiona została skarga: angielski)

W dniu 25 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Sergio Rossi S.p.A. z siedzibą w San Mauro Pascoli (Włochy), reprezentowanej przez A. Ruo, prawnika, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również K & L Ruppert Stiftung & Co. Handels-KG z siedzibą w Weilheim (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.